

Syksyn syvä hiljaisuus on luonnon suuri salaisuus. Siit' metsä kuiskii, humisee, kun koski kaukaa kumisee. Puissa tuuli huokaisee, syksyn lehvät kahisee. Ruskan liekit leimuaa väriloiston hehkuaan. Kuulas ompi syksyaamu, kuin kalvas, kirkas haamu. Kaste puissa huurteisissa, kaarnaisissa, uurteisissa. Kaikkialla suuri rauha, ilma viileähkönlauha. Linnut kauas lentäneet on etelähän entäneet. Sumu nousee villavana, yösateen jälkeen harmajana. Sen huntu hento, hauras verhoo maiseman kuin kangas. Ääni kaikuu hiljaisuuteen, sävel aamuun autereiseen. Se on laulu yksinäinen mustarastaan viimeisen.